

45. szám. 2005. április

ÖTSZÖRÖS TÚLJELENTKEZÉS – KÖZKEDVELT A BOLYAI GIMNÁZIUM

A korábbi évekhez hasonlóan, az idén is változatlanul nagy a nyolcadik osztályosok érdeklődése a kecskeméti Bolyai János Gimnázium iránt - tudósít a Kecskemét Lapok a 2005. március 3-i számában.

A JELENTKEZŐK KÖZÜL CSAK MINDEN 4-5. DIÁKOT TUDJÁK FELVENNI. A 2005/2006-os tanévre körülbelül ötször annyian nyújtották be jelentkezésüket az intézményhez, mint ahány diákot fel tudnak venni. A napokban megtartott felvételi alkalmával arról kérdeztük az iskola igazgatóját, hogy miként alakul a jelentkezők aránya az egyes szakokon.

– A legnagyobb a túljelentkezés az általános, az informatika és az angol tagozatok esetében, de nagyon sokan szeretnének bejutni a sporttagozatra is - mondta *dr. Főzőné Timár Éva*. - Az általános tagozat 34 helyére tízszer, a szintén 34 fővel induló angol tagozatra négy és félszer, a 17 fős informatika és az ugyanolyan létszámú sportosztályba ötször, illetve négyszer annyian jelentkeztek, de megközelítőleg háromszoros az érdeklődők száma a matematika, két és félszeres pedig a német tagozat iránt. Változás a korábbi évekhez képest, hogy a 2005/2006-os tanévben önálló sportosztályt indíthatunk 17 fős létszámmal. E kis létszám egyik előnye, hogy nagyobb lehetőséget ad a differenciált oktatásra. Vagyis élsportoló diákjaink tanulmányait egyéni tanrenddel, felzárkóztató foglalkozásokkal segíthetjük majd. A felvételt követően március 11-én függesztjük ki az iskolában az adott osztályokba jelentkezők ideiglenes sorrendjét. Ez alapját jelenti a végső sorrendnek, innentől azonban a győri központ koordinálja majd a különböző iskolákhoz befutó jelentkezéseket.

BOLYAIS BÁL A KLUBÉRT

A Kecskeméti Lapok március 17-i számában képes riportban számolt be a Bolyai János Gimnázium jótékonyági báljáról. Az összeállítást Sipiczki Sándor készítette.

„Az elmúlt szombaton (III. 12.) immár második alkalommal rendezte meg jótékonyági bálját a Bolyai János Gimnázium szülői szervezete és az Appendix Alapítvány. A helyszín a Hotel Három Gúnár Rendezvényház volt, amelynek vezetése és csapata már a tavalyi, első bál alkalmával is remek házigazdának bizonyult. A nyitótáncok után *dr. Főzőné Timár Éva*, a gimnázium igazgatója, az Appendix Alapítvány elnöke, valamint *Sarok Antalné*, a szülői szervezet elnöke köszöntötte a jelenlévőket.

– Tavaly, az első bál előtt nem tudtuk, hogy milyen fogadtatása lesz a hagyományteremtőnek szánt kezdeményezésnek – mondta *dr. Főzőné Timár Éva*. – Az akkori est sikere után most már egészen biztosan tudjuk, hogy egy jó cél érdekében sok jó ember képes összefogni. Az előző évben a rendezvény bevételéből legjobb diákjainkat jutalmaztuk, és néhány szabadidős programot tudtunk finanszírozni belőle. Az idén régi álmunkat szeretnénk megvalósítani. Célul tűztük ki, hogy gimnáziumunk egyik padlásterét beépítjük, és egy ifjúsági klubot hozunk létre. Ehhez kértük a szülők segítségét, és meg is kaptuk. Ezúton is szeretnénk megköszönni minden eddigi felajánlást, támogatást. A bál természetesen nemcsak a jótékonyagságról, hanem a jókedvről, a kötetlen beszélgetésekről, a szórakozásról, a táncról is szól. Ehhez kívánok mindenkinek kellemes estét!”

A vendégeket először a **Kis Anett, Varga Szandra és Török Ildikó**, 11/D osztályos tanulók által előadott látványos táncos meteor bemutató szórakoztatta. Őket követte a **Huszár Ildikó** vezette **Grapevine együttes**. Az 1993 óta működő kecskeméti tánciskola repertoárjából tartott ízelítőt, műsorukon volt sztepp, hiphop, dzsesszbalett és "kelet tánca". Az együttes tagjai között két bolyaist is láthattunk, **Semperger Évát és Orosz Anikót**. Ezután **dr. Főzőné Timár Éva** igazgatónő, az Appendix Alapítvány kuratóriumi elnöke és **Sarok Antalné**, a szülői szervezet elnöke köszöntötte a bál résztvevőit és nyitotta meg a hajnalig tartó rendezvényt.

A Három Gúnárra jellemző ízletes és elegáns vacsora után került sor a zenés, táncos show-műsorra. Először **Novák Anikó és Józsa Vendel**, a 12/D osztály tanulója standard és latin-amerikai táncokat - rumbát, szambát, cha-cha-chát, jive-ot - adtak elő. Mindketten évek óta versenytáncosok. Három alkalommal a régió legjobbjai is voltak. Többször pedig az országos megmérettetéseken az élmezőnyben szerepeltek. Színvonalas táncprodukciójuk után **Virág Zsolt** bűvész valóban elbűvölte a nagyérdeműt. Ezután Tanítványok a porondon címmel összeállítást láthatott a bál közönsége. **Bernáth Eszter (12/A) és Sándor Péter (10/A)** a Romeo és Júlia c. musicalből a duettet adták elő. **Nagyhegyesi Zoltán (9/A)** Weöres Sándor szülőkhöz is szóló, már az iskolai Ki mit tud?-on is nagy sikert aratott verset tolmácsolta a tőle megszokott magas színvonalon. **Sárközi Márta (12/A)** a My fair lady Csudijó c. számát kedvesen, óriási közönségsikert aratva énekelte el, s végül a tanítványok műsorát **Marssó Rita (12/A)** zárta az Egyiptom hercege című film betétdalának eléneklésével. A színvonalas műsor után a **Tajfun együttesé** volt a főszerep. Zenéjük sokak tetszését elnyerte.

A bálon a szülők által felajánlott tombolák kihúzására fél tizenkettőkor került sor. Ekkor már javában folyt a kaszinózás a bál kistermében. Izgalmas pillanatok tanúi lehettünk a pillanatnyi "szerencselovagoknak". A játékonysági bál fél négykor ért véget - ezzel a megjegyzéssel: "Jövőre, március első hetében, ugyanitt!"

Ezúton is köszöni a rendezőség **Bódi Mátyás, Vörös Péter, Kis Mihály, Virág Gyula, Sarok Antal, Lászka József** családjának segítőkészségét, támogatását. Velük és általuk a bolyais játékonysági bál csak gazdagabb, emlékezetesebb lett.

MÁSODIK LETT CSAPATUNK A BOLYAI NEVET VISELŐ KÖZÉPISKOLÁK TALÁLKOZÓJÁN

A rendezvényről beszámolt a marosvásárhelyi Népújság (2005. március 21.), a Kolozsvári Napunk (2005. március 21.), a Kecskeméti Lapok (2005. március 31.) a Petőfi Népe (2005. április 8.), a Kecskeméti Televízió (2005. április 5.)

Március 18-22. között került sor Marosvásárhelyen a Bolyai nevet viselő középiskolák negyedik találkozójára, amelyen a házigazda Bolyai Farkas Elméleti Líceumon kívül részt vett a budapesti, a kecskeméti, a mosonmagyaróvári, az ócsai, a salgótarjáni, a szombathelyi, valamint a Vajdaságból a zentai, Kárpátaljáról pedig az aknaszlatinai iskola küldöttsége.

Március 19-én a marosvásárhelyi Nemzeti Színházban került sor a kilenc középiskolát tömörítő szövetségi megállapodás aláírására, amelyet a kecskemétiak részéről **dr. Főzőné Timár Éva** igazgatónő írt alá.

A több mint kétszáz fős bolyais társaság iskolánként - tőlünk **dr. Kovács István** igazgatóhelyettes és **Németh Bernadett**, a diákbizottság elnöke - koszorúzta meg a Bolyaiak, Farkas és János szobrát a marosvásárhelyi líceum előtt, valamint a temetőben. Hagyomány már, hogy a bolyais találkozón vetélkedőn is összemérik tudásukat, felkészültségüket az

iskolák. Az idén a két Bolyai munkássága és Marosvásárhely hely- és művelődéstörténete volt a téma.

A kecskemétiak nagyon szépen szerepeltek. A 36 pontot elért házigazdák mögött a 2. helyet szerezték meg 33 ponttal. Harmadik helyezett lett a szombathelyi középiskola csapata. A **Kis Anett, Török Ildikó, Varga Szandra, Spicz Müller Bence** összeállítású csapat az elméleti kérdésekben másfél pontot veszített. Kiemelkedően jól teljesített négyesünk a vaktérképes és a levélfelismeréses játékokban. Kiválóan oldották meg a matematikai-algebrai feladatot. Maximális pontszámmal jutalmazták az iskolát bemutató ötperces filmünket, valamint a **Kovács Hajnalka, Spicz Müller Bence, Váradi Zoltán, Adorján Liza** által előadott A két Bolyai c. drámarészletet. A kecskemétiak kiemelkedő szereplését meleg szavakkal méltatta dr. Kiss Elemér professzor, a zsűri elnöke is.

A líceumban a találkozón résztvevő középiskolák városait fotókiállításon mutatták be. A tizenkilenc fős iskolai küldöttség szombaton (III. 19-én) a vetélkedőre készülve szinte valamennyi marosvásárhelyi műemléket, nevezetességet felkeresett. Másnap, 20-án pedig autóbusszos kiránduláson ismerkedtek Szovátával, a parajdi sóbányával, Korond népművészetével, Székelyudvarhely nevezetességeivel, Segesvár, Fejéregyháza történelmi emlékhelyeivel. Dr. Főzőné Timár Éva és dr. Kovács István III. 21-én ráadásként a vendéglátók figyelmességének köszönhetően ellátogattak Domáldra is, ahol Benkő Zsuzsanna, Bolyai János édesanyja kopjafájánál rótták le tiszteletüket. A középiskolások III. 21-én játékos sportvetélkedőn vettek részt. Az oda- és visszaúton Kolozsvár, Nagyvárad, Csucs, Királyhágó nevezetességeivel, természeti szépségeivel is megismerkedtek a tanulók és az őket kísérő pedagógusok, tőlünk **Huberné Fekete Elvira** tanárnő és **Néma Attila**, a diákbizottságot segítő tanár. 2006-ban Salgótarjánban találkoznak a most Bolyai-szövetséget kötő középiskolák küldöttségei.

ISKOLAKERÜLÉS A TESTVÉRISÉG JEGYÉBEN

2005. március 18-22-én került megrendezésre Marosvásárhelyen a Bolyai nevet viselő iskolák találkozója. Szerencsés kiválasztottként jutottam el Erdélybe én is. Alapos előkészületekkel, jó tanácsokkal indultunk itthonról, bízva a sikerben, a jó hangulatban és teljesítményben.

Küldöttségünk ötösre vizsgázott. Egyaránt helyálltunk a színpadon, a háttér munkálatokban, de még a szurkolásban is. A műveltségi vetélkedő első díjáról csak pár ponttal csúsztunk le, de ezt kárpótolja a színdarabunk, mely egyedülként kapott maximális pontot. Kötélhúzó csapatunk a dobogó második fokán végzett. Az igazgatónőnk reményei ellenére nem sikerült Kecskemétre hozni a vándorkupát, de jövőre újra elmegyünk érte, akkor majd Salgótarjánba.

Abban is biztosak vagyunk, hogy nagy tanulság volt számunkra az út, főleg a testvériség igazi értelmének felismerésében. Hiába voltunk a vidék számtalan feléből, magyarul beszélünk és bolyaisok vagyunk. Együtt küzdöttünk, pedig néha ellenségek voltunk, melegítettük egymást a fűtetlen szálláson, közösen kerestük elveszett, olykor kábult állapotban lévő társainkat. Kisegítettük egymást, ha baj volt, ha kellett megosztottuk a pórul jártakkal járművünket, de a kölcsönöktől sem zárkóztunk el. Barátságok születtek egyetlen közös tusolásból vagy csupán a szomszédok kedvességéből. Persze Cupido is jól végezte dolgát, s ennek a jelen esetben előforduló nagy távolság vagy a csoportok eltérő menetrendje sem szabott határokat.

A hosszú, fárasztó utazás és a megfeszített vetélkedés sem okozott bennünk olyan kimerültséget, mely megakadályozta volna az esti bulizást erdélyi, a biliárdozást pesti vagy az activityzést kecskeméti módra.

Óriási népszerűségnek örvendett kis csapatunk az erdélyiek körében, ugyanis a velünk egykorú helyi vezetőink sorban pártoltak át hozzánk a jó hangulat hírének hallatán. Ezek után előfordult, hogy egy csapatnak csak egy vezetője maradt, nálunk viszont hatan is akadtak.

Szóval méltán irigykedhet az, aki nem volt velünk, s kimaradt minden jóból. Életre szóló barátságok és szerelmek sorsa dőlt el egy hét alatt.

A részvétel a fontos, nem a győzelem, mert mi mind BOLYAISOK vagyunk.

Kovács Hajnalka

11/D

REMEKÜL SZEREPELTEK A KREATÍV ORSZÁGOS BAJNOKSÁGON A BOLYAISOK

Március 19-én rendezték meg Kecskeméten az országos kreatív bajnokságot a Hunyadi János Általános Iskolában és a Gáspár András Szakképző Iskolában. 19 csapat három korcsoportban versenyzett 8-tól 19 éves korig. A versenybíróság - tudósított a Petőfi Népe a március 23-i számban - négy csapatot nevezett a Colorado államban rendezendő világbajnokságra. Ezek között van a Bolyai János Gimnázium Grazy Gránát nevű ezüstérmes csapata is. Felkészítő tanáruk: *Dömötörné Répási Angéla*.

Az **Értelem Odüsszeiája** csapatjáték - mondja a felkészítő tanár, miközben néhány műhelytitkot árul el a felkészülésről és a versenyről. - A kreatitásnak óriási a szerepe, kihívást jelentenek a feladatok minden résztvevőnek. A verseny két részből állt. Az egyik feladat egy hosszú távú volt, melyre iskolájukban készülhettek fel a tanulók. Itt a téma adott volt és nagyon szigorú szabályoknak kellett megfelelniük a csapatoknak. Egy történetet kellett előadniuk nyolc percen belül. A másik feladat spontán, azonnali felkészülést igényelt. 5-8 perc állt rendelkezésükre, hogy a húzott témát feldolgozzák, s utána kellett azt bemutatni. Minél kreatívabb és nem hétköznapi válaszokat kellett itt adni, legalábbis a zsűri ezeket díjazta. Az idén a Bolyaiból három csapat indult az országos bajnokságon. Az egyik csapat, a 'BOOM' volt a 10/D-ből, a másik a 'KOFFEIN', a 11/C-ből, a harmadik pedig a 'GRAZY GRÁNÁT' 9/B-ből és C-ből. A bajnokságon a bolyaisok nagyon szépen szerepeltek: a 9-es 'GRAZY GRÁNÁT' a szörny elkészítéséért és a hatásos előadásért Kreativitási különdíjat is kapott, ebben nagy szerepe volt **Csúri Krisztiánnak**. A 'BOOM' korosztályában a 2. helyet szerezte meg. A május 21-24. között Coloradóban megrendezendő világvilágjátékokra a 'GRAZY GRÁNÁT' is kijutott. Gratulálunk nekik.

És hogy kik is voltak ők: **Bodor Kis Barbara, Csúri Krisztián, Tóth Balázs (9/C), Lászka Glória, Tóth Ágnes, Zsuga Sára (9/B)**. A többiek: **Bojtos Dóra, Igaz Adrienn, Szuinyogh Ágota, Kovács Dóra, (11/C), Csorba Zsanett, Slíz Nagy Nikolett, (9/A), Farkas Emese, Gavaldik Emma, Kiss Zsuzsanna, Kovács Márta, Túri Veronika (10/D)**.

ODYSSEY OF THE MIND – VAGYIS: AZ ÉRTELEM ODÜSSZEÁJA

Iskolánk immár második alkalommal vett részt a magyar kreativitási bajnokságon. A tavalyi megmérettetést Pécsen rendezték. Igazán jó szórakozás volt, a verseny mellett jutott időnk a nappali, majd éjszakai városnézésre is...

Az idei fesztivált is izgatottan vártuk, hiszen úgy tudtuk, hogy valahol a Dunakanyarban rendezik meg. Aztán, nem sokkal a tervezett időpont előtt, kiderült, hogy a Dunakanyarban nem szervezkedtek, így Kecskeméten, a Hunyadi Általános Iskolában és a szomszédos Gáspár András Szakiskola kollégiumában lesz a verseny. Hát ez a hír meglehetősen lelombozott, de szerencsére a kecskeméti „kirándulás” is jól sikerült.

Nekem úgy tűnt, hogy a tavalyinál is több szabadidőt kaptunk, de a jó társaságnak köszönhetően gyorsan elszaladt ez a pár óra. Mikor végre sikerült megegyeznünk, hogy hol ebédeljünk – üzemi konyha vagy amerikai gyors étterem kontra pizzeria – beültünk egy olasz étterembe. A jóízű ebéd után jött a dolog fogósabb része (fizetni kellett), miután

visszamentünk a Gáspárba, elő kellett adnunk azt a kis szösszenetet, amivel már hónapok óta készültünk.

Nagyon jópofa volt, hogy az előadás előtt két rénszarvas fejdíszes szervező srác viccelődött velünk – valószínűleg, hogy oldják a feszültséget. Ez többé-kevésbé sikerült is, de sajnos a technika ördöge közbeszólt. Mivel a „darab” szinte teljesen zenére épült, elég idegesítő volt, mikor nem indult el a magnó. Kb. másfél perc próbálkozás után feladtuk a reménytelen harcot, és zene nélkül játszottuk el. (Hát azt a másfél percet nem kívánom senkinek!) Ezzel véget is ért a napi programunk...

Másnap jött a verseny spontán része. Nem tudtunk semmit arról, hogy mi vár majd ránk, így kissé izgatottak voltunk. Először is, kaptunk egy gyurma golyót és fejenként egy-egy síkidomot (pl. háromszög, négyzet...), amit szépen sorban bele kellett nyomnunk a gyurmába, hozzáfűzve, hogy vajon mi lehet az. (Így született meg például a két négyzet közé rakott gyurmából a krémes...) Ezután ki kellett találnunk egy történetet a felsorolt szavak felhasználásával. Szerencsére a fiatalokból álló zsűri nagyon kedves volt, vicces beszéléseikkel ismét csak oldották a feszültséget.

Ezt követően eredményhirdetéssel zárult a fesztivál. Sajnos az ún. hosszú távú feladatnál (vagyis az előadásnál) a kis magnós balesetünk 20 pont levonást jelentett, így jól lecsúsztunk mindenről...

De azért örültünk a 10. D és 10. B tanulóiból álló Boom csapat harmadik helyezésének és a 9.-es Crazy Gránát csapat különdíjának.

Ja, és mi sem adjuk fel, megbeszéltünk, hogy jövőre is megyünk!

Kovács Dóra

HÍREK – HÍREK

ORSZÁGOS 9. HELY A NÉMET NYELVI OKTV-N: Április elején került sor az Országos Középszintű Tanulmányi Versenyek német nyelvi döntőjére, amelyen **MEGYESI PÉTER**, a 12/D osztály tanulója nagyszerűen szerepelt, és a 9. helyet szerezte meg. Felkészítő tanárai: Megyesiné Vikor Aranka és Huberné Fekete Elvira tanárnők voltak. Ugyanezen a versenyen a 11/D osztályos **Halasi Mária** (tanára: Schnell Ildikó) a 30. helyet szerezte meg.

ORSZÁGOS MÁSODIK HELYEZÉST ÉRTEK EL FIÚ RÖPLABDÁSAINK: Március 11-14. között Tatabányán került sor a Diákolimpia röplabda országos döntőjére a hatodik korcsoportban. A bolyais fiúk most is remekül szerepeltek. A tavalyi V. korcsoportos első hely után, az idén eggyel feljebb, az "öregbek" között a legfiatalabbnak ezüstérmes szereztek. A csoportmérkőzések eredményei: Dunaferr - Bolyai 3-0, Bolyai - Esztergomi Ferencesek Gimnáziuma 3-0, Bolyai - Kaposvár 3-1. A keresztjátékban, amikor is a két csoport helyezettei mérkőznek egymással: Bolyai - Nyíregyháza 3-2. A döntőben: Dunaferr - Bolyai 3-0. A végeredmény: 1. Dunaferr, 2. **BOLYAI JÁNOS GIMNÁZIUM** 3. Debrecen. Ezüstérmes csapatunk tagjai: **Bokor Gábor, Bondor Tamás, Princz-Jakovics Péter, Gönczi Gergő, Gulyás Gergő, Farkas Bálint, Váradi Zoltán, Huber Ákos, Tigyi Norbert**. Az országos döntő All Star csapatának tagja lett **Bokor Gábor**. A legtechnikásabb játékos címet **Bondor Tamás** nyerte el. A csapat felkészítő tanára: Nyila Bea.

OTTHON A KÖNYVTÁRBAN: A Kecskeméti Lapok 2005. február 24-i számában képes tudósításban számolt be a Bod Péter könyvtárhasználati versenyről. *"A kecskeméti Bolyai János Gimnázium adott otthont az országos Bod Péter könyvtárhasználati verseny megyei döntőjének. A területi megmérettetést szervező megyei pedagógiai intézet évek óta a híros*

városi iskolát választja helyszínül, mivel az itteni könyvtár olvasóterme a legjobban felszereltek közé tartozik. A megyei döntőn két korcsoportban összesen 22 diák vett részt." A versenyen **Valkai Laura**, 10/D osztályos tanuló a 2. helyet szerezte meg.

ORSZÁGOS 2. HELY VERSMONDÁSBAN: Április 16-án második alkalommal került megrendezésre a Juhász Gyula versmondó verseny. Ezen nagyszerű eredményt ért el **Nagyhegyesi Zoltán**, 9/A osztályos tanuló, aki kategóriájában, ahol 23-an indultak országos második helyet szerzett.

KÖZÖNSÉGDÍJAS AMATŐR FILM: Március 23-25. között került megrendezésre az Országos videofilm szemle Budapesten, amelyen bolyaisok is részt vettek **Szalontai Péter**, 12/C által jegyzett 12 perces **Droghajszával**. A filmet a december 10-i szalagavatón láthattuk. Az idei fesztivál témája „**Világunk a humor tükrében**” volt. A neves zsűri Jancsó Miklós vezetésével (tagjai: Surányi András, Keserű Imre, Salamon András, Csillag Ádám) megtartott szemlén 67 film közül **Közönségdíjban** részesült a 12/C-sek filmje. *(A bolyaisok által készített filmekkel médiaórán találkozhatnak a 11. osztályosok.)*

A 12/D LETT A HÉT TÖBB NYELVEN BESZÉLŐ OSZTÁLYA A PETŐFI NÉPÉBEN

A Petőfi Népe heti Diákvilág rovatában április 8-án a 12/D osztály kapott helyet a bemutatkozásra.

A Bolyai német speciális osztályában járt **Gál Zita** újságíró. "A sácok osztályfőnöke - írja - **Huberné Fekete Elvira** német-történelem szakos tanár büszkén sorolta osztálya eredményeit: 44 sikeres nyelvvizsga van az osztályban - németből öt felső- és 23 középfokú, angolból egy felső- és 15 középfokú. Egyik tanulóm, **Megyesi Péter** azért nem szerepel az osztályképen, mert éppen a német OKTV döntőjén volt, ahol 9. helyezést ért el. A fiatalokat megkérdeztük, melyik tanáruk diákéveire a legkíváncsibbak. Szoros volt a verseny, sok szavazatot **kapott Vincze Zoltán, Nyitrai Kühn Claudia és Márkusné Svihrán Mária is**, sőt még az igazgató, **dr. Főzőné Timár Éva** neve is felbukkant, de a legkíváncsibb az osztályfőnökre volt a csapat. A jövő héten így Huberné Fekete Elvirával olvashatunk interjút. (IV. 15-én) Megkérdeztük a fiatalokat, emelt vagy középszintű érettségire jelentkeztek-e?

KLEMENT ORSOLYA: Bölcsészkarra és jogra jelentkeztem, ezért már a próbaérettségim is töriből írtam emelt szintet. Az négyesre sikerült, nem volt nehéz.

JÓZSA VENDEL: A Budapesti Műszaki Egyetem építészmérnöki szakára jelentkeztem, így nekem a matematika és a fizika a fontos. Úgy számoltam, hogy jobban megéri nekem egy jobb minőségű középszintű vizsga.

TAR KATALIN: Német-angol bölcsész szakra jelentkeztem, ahol felvételi követelmény az emelt szintű érettségi. **SENTKIRÁLYI GYULA:** Humán erőforrás menedzser szakra szeretnék menni, oda matek és német kell. Utánaszámolgattam a pontoknak, és úgy döntöttem, hogy mindenből középszinten fogok vizsgázni."

SZENZÁCIÓVAL NEM SZOLGÁLHATOK

(Petőfi Népe, 2005. április 15.)

A tanulók szavazatai alapján **Huberné Fekete Elvira**, osztályfőnök asszonyt faggattuk:

– Nagy kerülővel jutottam el Kecskemétre. Császártöltésen nőttem fel, Baján jártam középiskolába, Szegeden egyetemre és ez után kerültem csak a Hírös városba. Nagy szenzációval nem szolgálhatok, mindig jó tanuló voltam. Komolyan. Nem akarom most sem

ennek az ellenkezőjét bizonygatni. A diákjaimmal úgy érzem, hogy bizalmas, jó viszonyban vagyok. Sok mindent megosztok velük, de a szerelmi életem nem hiszem, hogy rájuk tartozik. A férjem, Huber László, magyar-orosz-filozófia szakos tanár, ő is Kecskeméten tanít. Az egyetemen ismerkedtünk meg és a harmadik év után össze is házasodtunk. Két fiunk vagy, egy 10 és egy 15 éves. Mindketten komolyan sportolnak és képzőművészeti tehetségük is van. A sport nekem is fontos, kézilabdáztam és heti kétszer most is tornázok és futok. 1988-ban jöttünk a férjemmel Kecskemétre, rögtön az egyetem befejezése után. Megyei ösztöndíjasként Baján kellett volna állást kapnom, de ott éppen nem volt üresedés. A férjem paksi, de oda sem akartunk költözni. Így kerültünk Kecskemétre. Bevallom, sokáig nem találtuk a helyünket, gyökértelenek voltunk. De most már megszoktuk a várost, beilleszkedtünk és sok barátunk is van. A volt tanáraink gyerekszeretete, példamutatása csak megerősített abban, hogy pedagógus legyek. Szeretek tanítani. Érnek persze csalódások is, de én nem ezekre figyelek. A gyerekekkel folytatott beszélgetések, az őszinte kritikájuk és az elért sikereik tartják bennem a lelket.

A MI NAPUNK

Idén is – mint már 13 éve – iskolánkban egy napra a tanulók „veszik át a hatalmat”. A hagyományokhoz híven a „fordított napot” április 1-jén rendezik meg.

A diáknapot megelőző hét sem átlagosan szokott eltelni. Ilyenkor pár tanulónk jelölteti magát „diák-dirinek”, jelezve ezzel, hogy érdemesnek tartja magát arra a nagy feladatra, hogy egy egész napig saját kezében tartsa iskolánk irányítását, és olyan programokat szervezzen, melyek mindenki számára szórakoztatóak. Idén sem történt ez másként. Négy párt szerette volna megnyerni a tanulók többségének szavazatát. A választás napján egyes pártok fagyit osztogattak a szavazóknak, mások pattogatott kukoricát és ropit. Idén **Adorján Liza** bizonyult a legjobbnak, igaz csak egy szavazattal sikerült legyőznie **Bódi Matyit**, de hát az az egy mégiscsak Liza oldalára billentette a mérleget.

A diáknap április 1-jén reggel nyolc órakor új igazgatónk bevonulásával kezdődött el. Szokás szerint Liza is különleges bevonulást talált ki: választott miniszterei „vállukra kapták”, egy magasba emelt széken hozták be a diák-dirit. Ezután a diákparlament tagjainak bemutatása, illetve Liza beavatása következett. „Igazgatónőnk” (aki az első lány diák-diri) átvette az iskola kulcsát és Bolyai Szent Tökét, rövid beszédet tartott, s ezzel kezdetét vette a fordított nap.

Az első programok közt szerepelt filmvetítés, tanár-diák foci- és kosármeccs, szkanderverseny. Én a tanár-diák mérkőzéseket néztem figyelmesen, és szurkoltam végig, de ezekről még bővebben olvashatok majd az újságban. Sajnos a filmvetítést és a szkanderversenyt kihagytam, de úgy hallottam, hogy a résztvevők ezeken a programokon is nagyon jól szórakoztak, és legjobb tudomásom szerint a lányok között **Adorján Liza** és **Varjú Anna** szerepeltek kiemelkedően.

Az oktatók és a tanulók összecsapása után az osztályok mérték össze erejüket. Ez, mint minden évben, most is nagyon jó hangulatban telt, köszönhetően a feladatok humorosságának. Az első feladat az volt, hogy szervezzünk be minél több tanárt a játékba. Ebben a „D” osztályosok bizonyultak a legjobbnak, 9 oktatóval, a többi csapat csak 2-3-at tudott „összeszedni”. A második „próba” abból állt, hogy a csapatok két-két fiú tagjának be kellett menni a városközpontba, és onnan egy kínai üzletből női alsóneműt kellett hozni számlával. A zsűri tagjai pontozták a bugyik szexisségét és az időt, ami alatt visszaértek velük az iskolába. Ennek a versenyszámnak elég zavaros eredménye lett, de ha jól emlékszem, a sorrend a következően alakult: „A”, „C”, „D”, „B”. A harmadik egy kreativitás-próba volt, ahol a versenyzőknek vattából, alufóliából, fogpiszkálóból, gyufából és gyufás skatulyából kellett

egy tárgyat alkotniuk. Ebben az „A”-s lányok bizonyultak legjobbnak, ők egy gyönyörű kalapot formáltak a rendelkezésre álló tárgyakból, a „B”-sek lovacskát készítettek, a „C”-s és „D”-s alkotások funkció nélküli dísz tárgyak lettek. Ezután egy türelempróba következett, egy-egy tanulónak lencsék közül kellett kiválogatni az apró sárgaborsókat. A „C”-s leányzó kiemelkedően gyorsan végrehajtotta a feladatot, a többiek csak lestek. Ezután ismét egy érdekes feladat következett: minél több névjegykártyát kellett a csapatok négy tagjának 25 perc alatt az iskolán kívülről összegyűjteni. Ebben a versenyszámban én is részt vettem, úgyhogy sajnos a következő 25 perc eseményeiről lemaradtam, de bizonyára akkor is nagyon klassz feladatokat kellett megoldani. Mikor visszaértem a névjegykártyagyűjtésről, akkor a csapatok ügyességét tesztelték. Az volt a verseny lényege, hogy minél több ember fölálljon egy zsámolyra. Ezt a „B”-sek teljesítették a legjobban, 14 ember állt föl a pici zsámolyra. A „D”-sek 12-en tolongtak a tornaszeren, de közülük volt **Kemény Éva** tanárnő is, ami miatt egy pluszponttal gazdagodott a csapat. Végül egy kis agytorna következett, a **Kaló Judit** tanárnő által összeállított becsapós kérdésekre kellett válaszolnunk, ezt mindegyik csapat ugyanolyan eredménnyel végezte: mindenkinek sikerült minden eltalálnia. A verseny utolsó feladata a „zengő aula” névre hallgató sikító verseny volt. Az összes képviselőnek egyszerre kellett osztályonként sikítania. A „D”-sek voltak a legtöbben, így ők lettek a lehangosabb gárda. Végeredményként a következő alakult ki: nyert a „D” osztályosok csapata, második helyet szereztek az „A”-sok, harmadik helyen végeztek a „B”-sek, és a „C”-sek zárták idén a sort. Szerintem ez az egész verseny óriási élményt jelent minden résztvevő számára, nagyon jól növeli az osztályok közötti összefogást.

A tavaszi szünetben iskolánk néhány tanulója Marosvásárhelyre látogatott a Bolyai nevet viselő középiskolák találkozójára. Erről láthattunk egy fényképes bemutatót a verseny után. A képek megértéséhez segítséget nyújtottak a kecskeméti Bolyait képviselő csapat tagjai. Mindezen programok közben iskolánk tanulóinak egy része összemérte futball tudását, és rönkhajtásban is megmutathatták tehetségüket, ahol a lányok közül **Rabb Enikő**, a fiúknál **Agárdi Tamás** bizonyult a legjobbnak.

A **Dömötörné Répási Angéla** tanárnő által vezetett színjátszó csoport nemrégiben nagy sikert elért előadásait is megtekinthettük.

A napot megkoronázta a délutáni karaoke show, ahol többek között iskolánk már ismert tehetségei szórakoztatták a diákságot. A hangulatot megdobta a közös éneklés meghittsége.

Pécsi Tímea

TANÁR-DIÁK MECCSEK

Április 1-jén rendezte meg a Bolyai János Gimnázium a szokásos, minden évben megtartott diákdiri-választással egybekötött diáknapot, mikor a diákok átveszik a hatalmat az iskola felett. Az egész napos rendezvénynek az egyik, sokak által kedvelt programja, a tanár-diák mérkőzés.

Ebben az évben két mérkőzést is megnézhattunk: Az első a számomra már „hagyományosnak” mondható futballmeccs volt – ugyanis a három év alatt, amit az iskolában eddig eltöltöttem még csak ezt volt szerencsém végigizgulni-. Egy évvel ezelőtt a tanári kar csapata, szégyenteljes vereséget mért ránk, diákokra. Idén azonban összeszedtük „magunkat”, pontosabban a diákságot képviselő 12. A-sokból álló csapat. A tanári kar gárdája idén **Búti Csaba** és **Néma Attila** tanár úrral egészült ki. Az első gólt természetesen a diákok szereztek meg, amelyet **Dominek** tanár úr két „bombája” követett, és egy kis szerencsétlenség: ugyanis a tanárok harmadik „gólja”: csak véletlenül pattant be a kapuba... De hát ez nem számít. Végül a második féldőben mi is szépítettünk. Izgalmas és élvezetes mérkőzés után a

végeredmény 3-3, amely mindkét fél számára dicsőség: a tanárok ügyes játékkal küzdöttek a fiatal, ma is aktív sportoló srácokkal, nekik pedig nehéz küzdelem lehetett a tapasztaltabb, „vén rókákkal” felvenni a harcot. A második összecsapás egy kosárlabda-mérkőzés volt, melyben a kosaras lányok küzdöttek meg ugyancsak Néma Attila tanár úr és a tanárnők csapatával, melynek küzdelmeiben az igazgatónő, **dr. Főzőné Timár Éva** is részt vett. A meccs kezdetben döcögösen indult, később azonban az is előfordult, hogy meglepődöttünk micsoda profi kosarat dobott némelyik tanárnő, szóval egészen belejöttek. Végül a sok meg nem látott tanári ellépés és kétszer indulás ellenére, ami azért elfogadható engedmény – mégis a diáklányok nyertek.

A eredmény végül is lényegtelen. Ami fontos, hogy a sportcsarnok megtelt egy órára, és együtt szurkoltunk tanárnak, diáknak egyaránt. Biztosan mindenki jól szórakozott, kivéve azt a pár embert, akit véletlen eltalált egy eltévedt labda...

Varga Edit

INTERJÚ SZÜCS ORSOLYA TANÁRNŐVEL

– **Hogy érzi magát a Bolyaiban, sikerült-e beilleszkednie?**

– Könnyű helyzetem volt, szinte pillanatok alatt sikerült jó kapcsolatot kialakítani a kollégákkal. S azt gondolom, mindannyian befogadtak, a mai napig is segítik munkám és ittlétem, ha szükségem van rá.

– **Hogy tetszik a város, járt már korábban is Kecskeméten?**

– Igen, jártam már korábban is itt. Általános iskolás koromban és a középiskola első két évében a Szeged SC ifjúsági kosárlabdacsapatában játszottam, mint irányító. Ebben az időszakban gyakran játszottunk a velünk egykorú kecskeméti kosaras lányokkal, és legtöbbször kecskeméti helyszínen. Sajnos arra már nem emlékszem, hogy pontosan hol. Talán egy emlékem igen erős, a Tanítóképző Főiskolának a kollégiumi épülete. Hogy miért? – nem tudom. Mióta itt dolgozok, próbálom magam kiismerni a városban, nagyon szeretem a Noszlopy parkot. Jó időben gyakran ülök egy padra olvasgatni vagy zenét hallgatni, amíg a vonatot várom.

– **Mit gondol, kedvelik-e a diákok?**

– A diákok...?! Összességében elfogadtak, még azt is le merném írni, hogy kedvelnek. Ez persze nem jelenti azt, hogy állandóan. Konfliktusaink időnként vannak, amiket igyekszek úgy megoldani, hogy senki se sérüljön. Persze biztos van olyan tanuló, akinek nem vagyok szimpatikus, ezt pedig elfogadom.

– **Nem megterhelő az ingázás, a sok utazás?**

– Nem megterhelő. Szegeden belül is lehet egy órát utazni a lakóhelytől a munkahelyig. Próbálom a lehető legjobban kihasználni az egy-egy órát. Eddig még sikeresen ment.

– **Szeret osztályozni?**

– Igen, de nehéz. Ez hozzá tartozik a tanár szerephez. Igyekszem következetes maradni, s talán ez jelenti a legnehezebb feladatot, de a sok-sok tanítási év könnyíti idővel ezt a feladatot.

– **Mi jelenti tanárnő számára a kikapcsolódást? Mi a hobbija?**

– Van egy alapelvem: „*Ha éppen nincs mit csinálnom, vagy nincs programom, majd szerzek egyet!*” Talán a legfontosabb számomra az utazás, a kirándulás. Nyaranta alig vagyok elérhető Szegeden. Kikapcsolódást jelent az is, ha otthon kellemes zene mellett lefekszem az ágyra, és szabadon szárnyalhatnak a gondolataim. Ezt imádom!

– **Mint biológia szakos tanár biztosan szereti az állatokat, van-e saját kisállata?**

– Igen, van két tündéri aranyhalm. Egyébként minden állattal ki vagyok békülve, talán a pókok riasztanak; annyi lábuk van, pillanatok alatt eljutnak egyik helyről a másikra, rendkívül gyorsak, kiszámíthatatlanok, ezért ijesztőek számomra.

– **Sportol valamit?**

– Ahogy jön a jobb idő, rendszeresen biciklizek, akár naponta 20 km-t is letekerek. Időnként ezt összekötöm azzal, hogy kitekerek a szegedi reptérre, és ott körbefutom a gyepreperet. Péntekenként pedig a barátaimmal kosarazunk.

– **Nagy családot szeretne?**

– Ha lehetőségem és az időm engedi, akkor IGEN! A háromgyerekes anya szerep nagyon tetszene.

– **Azt gyakran kérdezik, hogy mi lenne a három kívánságunk, ezért én inkább azt kérdezem, mi lenne az a három dolog, amit nem szeretne, amit „kihajítana az élet csónakjából”?**

– Rögtön az első, ami eszembe jutott: ostobaság. A politika és a korrupció a másik két dolog, ami nélkül „elhajóznék”.

Gerő Andrea

Rávai Kitti és Szabó Erika tovább kérdezte a tanárnőt:

NÉVJEGY:

Neve: Szűcs Orsolya

Születési helye, ideje: 1973. július 7. Hajnali öt és félhat között.

Családi állapot: hajadon.

Kedvencei:

Időtöltése: kerékpározás, kosárlabdázás, utazás.

Filmje: Forrest Gump, Értelem és érzelem, Jelek.

Filmrendezője: Shymalan (A Jelek és a Falu rendezője.)

Könyve: Paulo Coelho: Az alkimista.

Színésze: Brad Pitt, Pindroch csaba, usztics Mátyás, Nicolas Cage.

Színésznője: Julia Roberts, Meg Ryan, Jodie Foster.

Együttese: Prodigy.

Hangszere: fuvola és zongora.

Hobbija: világot látni.

Étele: olasz konyha, hagymaleves, krumplis tarhonya.

Itala: tea.

Csokija: Kinder Bueno.

Parfüm: Avon: Tomorrow.

Autója: nőies, finom vonalú terepjáró.

Virága: gyöngyvirág.

Városa: Szeged.

Első szerelme: egy középiskolás osztálytárs (négy éves kapcsolat).

Iskolai végzettsége: főiskola, egyetem.

Legörültebb dolog, amit csinált: Törökországban egy hónap ejtóernyőzés.

Mi szeretett volna lenni gyerekkorában? – Fodrász.

Véleménye a tanulókról: Összetett. De egészségben pozitív kép alakult ki róluk.

Mit üzen az olvasóknak? – **„Képzeletünkben nem azt látjuk, amit akarunk, hanem amire képesek vagyunk.”** (John Smith)

MINDENKI SEGÍTSÉGE

Ki ne ismerné **Klári nénit**, a bolyais csibék tyúkanyóját. Klári nénit, a portások gyöngyét, a nagybetűs ÉLETRŐL kérdeztük, egy, csak a mi számunkra szabaddá tett percében.

- Leírtátok, vagy mi, várja' má'! (Nevet.)
- *Igen, leírjuk, benne lesz az újságban. Csókolom, Klári néni, hogy tetszik lenni..?*
- Szia, nagyon jól vagyok... (Mosolyog.)
- *Elsőként azt szeretnék megkérdezni, hogy mióta tetszik itt dolgozni?*
- Óóó... '99 május másodika óta vagyok itt.
- *Hát az majdnem tíz év...*
- Tíz év?! Dehog, tíz év, hat év! (Nevet.) Hat éve lesz május másodikán.
- *És... még mindig tetszik szeretni a munkát?*
- Igen, szeretem, és titeket is! (Nevet.)
- *Milyen a viszony a diákokkal?*
- A diákokkal...? Hol ilyen, hol olyan! Vannak köztetek aranyosak, és vannak... Hát, vegyes a társaság! De többnyire jó a viszony.
- *És mi a munkaköre az iskolában?*
- Nektek mondjam, amikor ti is tudjátok! (Nevet.) Hát elsősorban figyelek benneteket, ki jön be, ki megy el, ügyelek a rendre, és a fénymásolást bonyolítom, elsősorban pedagógusoknak, utána nektek.
- *Milyen különleges élmények érik a Klári nénit itt az iskolában?*
- Nagyon-nagyon szeretem az év végét, mert akkor a negyedikesek semmire se hagynak időt, mert állandóan másoltatnak... De ezt idézőjelben, hogy szeretem... (Nevet.) Látjátok, milyen tömeg szokott lenni az ablaknál, ezért is van bevezetve, hogy nagyszünetben nincs fénymásolás... Más így hirtelen nem jut eszembe most.
- *És hogy tervezi Klári néni, meddig tetszik még itt dolgozni?*
- Hát nem tudom, szeretem csinálni, és tényleg... jó! Nincsen itt magnó! - szól ki az aulába.
- *Hogy jön ki a munkatársaival? Van olyan, akit nem igazán kedvel?*
- Tényleg nem tudok olyat mondani, hogy pedagógus, vagy konyhás, vagy karbantartó, vagy takarító, akivel nem érteném meg magamat. Próbálok mindenkivel kedves lenni.
- *Volt más munkahelye is?*
- Nagyon sokáig a nyomdában dolgoztam. Én könyvkötő vagyok. De hát... onnan el kellett jönnöm, és ez a második munkahelyem.
- *Van-e valami üzenete Klári néninek számunkra?*
- Nagyon komolyan kell venni a tanulást, most a mai világban tanulás nélkül nem ér semmit az életetek, úgyhogy készüljétek fel a nagy... nagybetűs ÉLETRE! Tanuljatok!
- *Mi a kedvenc virága a Klári néninek?*
- (Nevet... még mindig nevet) Kedvenc virágom...? Hát a rózsza.
- *Köszönjük a beszélgetést*

Papp Máté, Szegedi Tibor

SORSTALANSÁG (diákvélemények)

Halasi Mária: Én teljesen másra számítottam. A fiú az abszolút filmes középpont. Az ő szemével látjuk a világot, pl. amikor fejjel lefelé viszik, s amikor a hullák között fekszik egy kordén. Érdekes, hogy Koltai Lajos „vizuális utazásnak” nevezi filmjét. De ezt nem általánosnak éreztem, hanem csak a fiú által megélt szörnyűségek jelennek meg a filmben... Sokan felháborodtak azon, hogy a lágerek örömről ejt szót a film. De egész napos kemény lágermunka után még a répaleves is lehet kedvenc. Ezek azok az apróságok, amelyek a megpróbáltatásokat enyhítik a filmben... Bennem a következő mondat maradt meg: „*A lágér nem a pokol, mert pokol nincs, lágerek viszont vannak.*”

Kuncz Izabella: Köves Gyuri élete maga a sors. Ő alakította életét olyanná, amilyenre sikerült. Ő döntött a busz mellett azon a bizonyos reggelen. Ő nem futott el a „szabadságba” a menetből. Ő nem akart Amerikába menni, pedig volt rá lehetősége.

Somodi Ágnes: Nagyon találó az a mondat, hogy „*Köves Gyuri nem azért visel csillagot, mert zsidó, hanem azért zsidó, mert csillagot visel.*” A fiúnak túl bonyolult ez a világ, nem érti meg, hogy az emberek miért tesznek olyanokat, amelyekkel pl. találkozott saját történetében. „*Megpróbálom folytatni folytathatatlan életemet*” – mondja. Bennem mély nyomokat hagyott ez a film. Nehezen fogom kitörölni emlékezetemből a képsorokat, a nagyszerű zenét, Nagy Marcell alakját.

Faragó Marica: Nem tudom erre a filmre azt mondani, hogy tetszett. Megdöbbenett. Itt képekben jelent meg a borzalom. A vágástechnikával nem tudtam azonosulni. Szétszabdalta a rendező a történetet vele. A film ritmusa egészen gyors, amíg nem kerül Gyuri a táborba, onnantól kezdve lelassul a történet, a képi dinamika is... Morricone zenéje szép volt és felkavaró. A motívumzene egyre nyugtalanítóbbá vált, kifejezve a reménytelenséget. Érdekes, ugyanaz a dallam más zenévé válik más képek alatt.

Antal Szabolcs: Kertész olyan dolgokról mesél, amilyenekről nem lehet mesélni. Koltai láthatóan viszolygott a naturalizmustól. Művinek tündek a párbeszéddek is.

Papp Máté: A legnehezebb a regény stílusát átmenteni filmre. Kertész kíméletlenül száraz, tárgyyszerű és pontos szövegű. Koltai arcokat, testeket, emberi sorosokat mutat mindebből. Óhatatlanul is érzelmeket kelt. Szép a film. Elgondolkodtató, fontos alkotás. Ami tetszett benne, az a művészi alázat, ahogy a rendező a regénnyel bánik. Az egyre fakuló színek, a hideg és éles fények a tábori jelenetekben dominálnak. A boldogság itt a ködön át jelenik meg az átszűrődő napfényben. A film lassú tempója mégsem teszi unalmassá a filmet. Morricone népdalszerű pánsípos zenéje igazi hangulatkeltő, még a kissé cimbalmos hazatérés-zene is. Néha azonban túlzottan érzelmesnek tartottam a kertészi szikrásággal szemben. Nagy Marcell nélkül pedig nem tudott volna hiteles lenni a Sorstalanság. Bennem képek maradtak meg emlékül: a fiától búcsúzó Köves nagypapa tekintete, Gyuri a kádban egy játékhajóval; az öreg Kollmann, amint félholt fiát biztatja, a haláltáncot járó foglyok; a repülés a barakkok közt; Gyuri közeli arca a hullahordó kocsin; a napfényben úszó pesti utca és a naplemente a szögesdróton át.

Endródi Eszter: Egyszer érzékenyültem el a film alatt, amikor a család búcsúzik az apától, és az idős bácsi siratja fiát. Mikor kijöttem a moziból, felidegesített a befejezés. Gyuri úgy beszélt a lágerről, mintha ott jó lett volna. Dühömben azt is gondoltam, hogy akkor vajon

miért nem maradt ott? Később, már otthon értettem meg, mi ennek az oka. Ő átélte mindezt, ő látta a gázkamrát. Nem bántam meg, hogy megnéztem. És nem értem, miért kell rögtön mindebből érettségi tételt csinálni?!

Igaz Adrienn: Nem szeretem a halálról és a szenvedésről szóló filmeket. A Sorstalanság mégis tetszett, mert inkább az érzelmekről szólt, és nem a szenvedésről. Amikor kijöttünk a moziból, furcsán éreztem magam. Úgy éreztem, illetlenség most megszólalnom. Hazafelé tartva azon gondolkodtam, milyen szerencsém van, hogy mindezt nekem nem kellett átélnem.

Szabó Áron: Úgy gondoltam, nehéz filmet csinálni Kertész Sorstalanságából, és arra voltam kíváncsi, vajon mi jön át a filmbe a regényből. A képek szépen megkomponáltak, de a látvány ellenére nem tudtam átélni a történetet Köves Gyurival. Zavart a film montázstechnikája. Darabokra szedte a történetet. Töredezetté vált ezért számomra a cselekmény. A nagy problémám, hogy már megint úgy jöttem ki a moziból, ahogy bementem. És semmi plusz.

Kiss Zoltán: A sok reklám felkeltette a film iránti kíváncsiságomat. Viszont vallom, hogy ez a film csak a regény elolvasásával válik igazi, értékes élménnyé.

Soós Diána: Nem a sors hibája, ami történt, hanem az emberiségé, amit a Sorstalanság bemutat. A film olyasmire képes, amire semmi más, az intenzív, mély élmény megszerzésére való lehetőséget biztosítja.

Horváth András: A film legnagyobb tulajdonsága az volt számomra, hogy erőszakmentes volt. Arról szól ez a történet, hogy a legnagyobb borzalmak közepette is meg lehet találni a viszonylagos békét, az örömet, a boldogságot.

Szelezcki Vivien: Vajon a foglyok, amikor kint ülnek a barakk előtt, és beszélnek a gázkamrákról, tudnak más táborokról is? Volt ott boldogság? Mert Gyuri szerint igenis volt, ahol ember él, ott létezik boldogság.

Horváth Zsuzsanna: A Sorstalanság nem dokumentumszerű. Személyes hangú. Koltai Lajos hihetetlen expresszív, ütős képekkel mutatja be Gyuri egész lényének változását. Magával ragadóak a rémült, ijedt tekintetek. Legkevésbé a vágástechnikával voltam megelégedve. Monotonnak éreztem. Mozgó fotóalbumot akart elének tárnai, csakhogy az más. A Nagy Marcell által alakított főhősnek meg sem kellene szólalni, akkor is érteném, mit akar mondani.

Váradi Zoltán: Hogy történhetett meg mindez? Miért vannak ma olyan emberek, akik a munka- és haláltáborok tété tagadják? Milyen lelketlen világ lehetett az, ahol ilyen rémtetteket hajtottak végre. Nem voltam megelégedve a filmmel, de a sorokat gépelve jöttem rá, hogy ha felmerülnek bennem ilyen és ehhez hasonló kérdések, akkor a mű már sikerrel járt. Nem szuperprodukció. De a Sorstalanságot nem szabad alulértékelni.

Semperger Éva: A világ számára a filmes holokauszt-élmény fekete-fehér, legalábbis nem nagyon színes. A Sorstalanság nagy hatással volt rám, mégsem került be a kedvenc filmjeim közé. A könyv nagyobb élményt nyújtott számomra.

Pénzváltó Viktor: A film nagy lehetőséget kínál, olyan százazrekhez, milliókhoz juttatja el a regényt, akik még nem olvasták, akik csak hírből ismerik, s akik valószínűleg megpróbálkoznak az elolvasásával.

PAPP MÁTÉ

HOLDVILÁGOS ÉJSZAKÁN...

(A Sorstalanság egyik epizódszereplőjének vallomása)

Kb. egy éve mentem el egyik barátom unszolására a Sorstalanság c. film egyik meghallgatására, ami Kecskeméten, az Erdei Ferenc Művelődési Központban volt.

Máskor is jártam már szereplőválogatáson. Izgultam. Az igazat megvallva, nem is gondoltam, hogy kaphatok egy kis szerepet a filmben. Az első meghallgatás után (ami egy segédrendezővel való beszélgetésben merült ki) pár héttel kaptam egy telefont, hogy Budapesten folytatódna a válogatás. Hátha... Elindultam. A meghallgatás a filmgyár egyik kopottas irodájában volt – már Koltai Lajossal, aki egyenként nézte meg a jelentkezőket. Elég zavarban voltam, de a rendező közvetlensége, kedvessége feloldott. Filmekről, színészeiről, meg a lányokról beszélgettünk, aztán elmondtam egy Jim Morrison-verset, amit egy kis kamerával felvettek. Hazamentem ezután. Kb. fél év múlva... mint derült égből a villámcsapás, ismét hívtak egy kisebb szerepre. Persze, hogy volt kedvem. Többen voltunk esélyesek a Kollmann-kórus zsidófiainak szerepére. A szokásos bemutatkozás után megadott szituációkat kellett eljátszanunk, szabadon. A felvett anyagot azután elküldték Koltainak, aki alkalmasnak talált. Szóltak, mehetek énekpróbára. Megkaptuk a filmből is ismerősnek ható Holdvilágos éjszakán c. szon szövegét. Kaptunk pár instrukciót, aztán pár nap múlva fel is vettük a dalt egy stúdióban egy szál hamis zongorával. Ezek után következett a forgatás, ami a Piliscsabán felépített koncentrációs táborban volt. Öten voltunk a kórusban. A forgatás alatt egészen összebarátkoztunk egymással. Ruhapróbák és hajnyírás következett a felvétel előtt. Paradoxon, de egy marhapörkölt után vettük fel a jelenetet. Ott, a helyszínen rengeteg statisztá, színész volt. Koltai Lajos ismét kedvesen fogadott bennünket, instruált, és már a színpadon voltunk. Miután a hangmérnök is beállt, az operatőr elhelyezkedett, bekapcsolták a világítást, s már csattant is az első csapó. Kb. egy óráig elvöltünk ezzel a pár perces jelenettel. Többféle változatban rögzítették. Egyszer vidáman, egyszer szomorúbban, egyre felbátorodva... Már nem emlékszem, hogy hányadik verzió került bele a filmbe. Koltai megköszönte szereplésünket. Átöltöztünk, és én „véletlenül” megtartottam emléke a rabsapkámat.

Klassz volt, hogy részt vehettem a Sorstalanságban, egy ilyen nagy és szép film „elkészítésében”, örök élményem marad – no meg egy csíkos sapka is!

CSEREDIÁKKÉNT KÜLFÖLDÖN

Iskolánkból többen is tanultak már külföldön egy-egy évet cserediákként, s arra is volt példa, hogy külföldi diákkal találkozhattunk a Bolyaiban. Hogy jönnek létre ezek a kapcsolatok? Mik a nehézségei, mik a szépségei, egyáltalán: mi a haszna a külföldön, illetve Magyarországon töltött éveknek? Ezekre a kérdésekre kerestem a választ a 12. B három tanulóval, **Demeter Évával, Puskás Évával, Mirkóczki Ritával**, illetve a 11.C vendégtanulóval, a braziliai **Laura Fialho de Sousa Bandeira**-val. Demeter Éva a tavalyi tanévet, Mirkóczki Rita az ideit tölti az USA-ban. Puskás Éva Japánban tanult az előző évben.

Demeter Éva, Puskás Éva és Laura Bandeira a **Nemzetközi Rotary Club** szervezésében jutott el külföldre. Ez a világméretűben működő, 1905-ben az USA-ban alakult szervezet azzal a céllal jött létre, hogy különböző foglalkozású emberek humanitárius feladatokat végezzenek a keretei között városukért és a világért különböző nemzetközi programok, pl. a cserediák program keretében. Aki bekapcsolódik a cserediák programba, az a befogadó országban családnál kerül elszállásolásra (általában három családdal ismerkedik meg az év

során) és iskolába jár, így azon túl, hogy elmélyülhet az idegen nyelv tanulásában, arra is lehetőséget kap, hogy belülről ismerje meg az idegen kultúrát és társadalmat. Persze ahhoz, hogy valaki elindulhasson külföldre, több meghallgatáson is részt kell vennie. Emellett mindenkinek vállalnia kell az utazási költségeket, s el kell fogadnia azt is, hogy hazatérése után be kell fogadnia Magyarországon tanuló cserediákokat annyi időre, mint amennyi időt ő külföldön töltött. Mirkóczki Rita kiutazását a Competman nevű budapesti iroda szervezte.

– Hogy született meg bennetek az elhatározás, hogy – felfüggesztve gimnáziumi tanulmányaitokat – egy évre elmenjete, s hogy választottatok országot magatoknak?

Laura Bandeira: Én mindenféleképpen cserediák szerettem volna lenni, mivel a bátyám és a nővérem és a barátaim közül többen is voltak cserediákok. Féltem ugyan az ismeretlentől, de azt gondolom fontos, hogy az ember megismerkedjen az övétől eltérő kultúrákkal és a felnőtté válás szempontjából is hasznos, ha egyedül kell megoldania feladatokat. Szerettem volna Hollandiába menni. Ott születtem, mert a szüleim akkor ott dolgoztak, de ott nem volt hely. Nem okozott csalódást, hogy Magyarországra kerültem, bármelyik országba szívesen jöttem.

Demeter Éva: Én az édesapámtól hallottam erről a lehetőségről. Ő ugyanis a szolnoki Rotary Clubban tevékenykedik. Minden jelentkező három országot jelölhet meg, s a szerencsén is múlik ki hova kerül végül. Én az USA Észak-Dakota államába kerültem. Az egész utazásban egy nagy kalandot láttam, s az új megismerését. Alig vártam, hogy felüljek a repülőre és elinduljak az ismeretlenbe.

Puskás Éva: Nekem egy ismerősöm volt a Rotaryval korábban Kanadában, s nagyon megtetszett, amit mesélt, s mivel akkor már egy éve tanultam japánul, elhatároztam én is kipróbálom a cserediákságot. Egyébként is vágytam már kizökkenni az unalmas hétköznapiakból.

Mirkóczki Rita: Nekem tavaly két unokatestvérem volt cserediák. Hogy őszinte legyek apu ötlete volt, hogy érdemes volna nekem is megpróbálni. Először megijedtem, hogy mi lesz velem, de aztán azt gondoltam kár lenne kihagyni egy ilyen lehetőséget.

– Hol, milyen környezetben éltetek, milyenek ismertétek meg a befogadók életkörülményeit, szokásait?

Demeter Éva: Én egy 150 000 fős városban, Fargo-ban éltem. Ez egy hatalmas kiterjedésű, földszintes épületekből álló település, ahol óriási távolságok vannak. A diákok 16 éves koruk után autóval járnak iskolába. A családjaim felnőtt tagjai egyébként nagyon elfoglaltak voltak, reggeltől-estig dolgoztak még hétvégeken is. A rohanó tempó miatt rengeteg a gyorsétterem és a vásárlást segítő technikai eszköz. Egyébként is nagyon sokat fordítanak a reklámok és a divat hatására vásárlásra. Otthonaik a legmodernebb eszközökkel vannak felszerelve. Kevés szabadságuk van, így nem nagyon járnak nyaralni. Ha mégis, akkor szívesen mennek Mexikóba, a Karib-tenger térségébe és a Hawaii-szigetekre. Velünk összevetve egyébként jóval vallásosabbak az emberek és a hazafias érzés is sokkal erősebb. A nemzeti zászló mindenhol jelen van és gyakran éneklük a himnuszt, s a többi hazafias dalukat is.

Puskás Éva: Én Osakában, a számos japán milliós nagyváros egyikében éltem. Első ránézésre Japán olyan, mint egy ékszerdoboz. Minden tiszta, gyönyörű, az emberek kedvesek és szépek. Azonban nagyon nehéz kapcsolatot teremteni velük. A japán városok egyébként nagyon zsúfoltak, állandóan embertömegek hömpölyögnek az utcákon, a boltokban és a járműveken. Mivel a külvárosban laktam, nagyon sokat kellett utaznom a lakás és az iskola között. Erősen kötődnek a hagyományaikhoz, de a modern világ minden eleme jelen van. A japánok is rengeteget vásárolnak és költenek, az is valódi fogyasztói társadalom. Úgy tűnt nekem annyi pénzük van, hogy nem is tudják értelmesen elkölteni. Mindemellett a japán lakások nagyon szűkek, szörnyű kis szobákban laktam.

Rita: Én az USA nyugati részén, Washington államban élek. Nagyon gyors itt az élet. Gyorséttermek, gyorskávézók. A családok is mások, mint otthon. Itt elsősorban a szülő

számít, és nem nagyon mutatják ki az érzelmeiket sem. Én ahhoz vagyok szokva, hogy otthon kimutatjuk, ha szeretünk valakit, és ez sokszor nagyon hiányzik.

Laura: Én egy hatalmas országból és egy nagyon nagy városból, a hárommilliós Belo Horizonte-ből érkeztem. Kecskemét kis város, de Budapest, összevetve Londen, Párizssal, Brüsszellel, a legszebb európai városok közé tartozik. A magyar emberek kedvesek és segítőkészek.

– Hogy lehet egy idegen környezetbe beilleszkedni? Nem teszi-e tönkre az egészséget a honvágy? Van egyáltalán honvágy?

Laura: Amikor idejöttem nagyon rossz volt. Semmit nem értettem. Angolul próbáltam tájékozódni, de elhatároztam, hogy nem beszélek angolul, hogy megtanuljam a magyart. (Laura a Kodály Intézet tanfolyamán tanulja nyelvünket. Szorgalma és tehetsége meg is hozta az eredményt, hisz nagyon szépen beszél ma már magyarul.) A családom sokszor hiányzik, főként, ha rossz hangulatom van, de soha nem gondoltam arra, hogy hazamenjek. Nagyon kedvesek az osztálytársaim, sok barátom van a városban is. Nemrég meglátogattam a bátyám, aki Olaszországban tanul ebben a tanévben. Gyakran találkozom a többi Rotarys brazil cserediákkal is. Összesen öten vagyunk Magyarországon.

Puskás Éva: Az első két hónapban nagyon elveszettnek éreztem magam, hisz mondhatni semmit nem értettem a japánból, az angolt meg ők beszélték nagyon nehezen. Jó ideig nem is abba az osztályba jártam, ahova kellett volna, de erre sem jöttem rá. Aztán, ahogy elkezdett a japántudásom fejlődni, egyre magabiztosabbá váltam. De nagyon sokszor nagyon erős honvágyam volt, pedig tartottam az Interneten az itthoniakkal a kapcsolatot. Egyébként az iskolatársak sokat segítettek azzal, hogy nagyon érdeklődőek voltak velem. Ehhez persze az is hozzájárult, hogy Japánban alig van idegen, így nagy a természetes kíváncsiság a külföldiek iránt. A családjaim is igyekeztek sok programot szervezni nekem.

Demeter Éva: Nekem is sokat segített a nyelvtudás gyarapodása a beilleszkedésben, viszont én egy óriási kiterjedésű, 1600 fős iskolába jártam, ahol mindenféle bőrszínű és nyelvű diák volt. Ott egy magyar lány teljesen eltűnt a tömegben, s ez is okozta, hogy elveszettnek éreztem kezdetben magamat. Hogy barátokat szerezzek beléptem az iskolai kosárlabdacsapatba (Éva itthon is nagyon tehetségesen kosarazik) és a nemzetközi klubba. Nekem is volt természetesen honvágyam. Amikor elmentem nem gondoltam rá, hogy minden döntést magamnak kell majd meghoznom, s nem állnak majd mögöttem a szüleim. Így valóban egyedül kellett a felnőtté válás útján elindulnom. A kapcsolatot én is Interneten tartottam a családdal és a barátokkal.

Mirkóczki Rita: Az első hónap borzalmas volt, de az itteni és az otthoni családom is támogatott, megértették, illetve tudták, hogy nehéz időszakot élek. A nyelvi nehézség kb. két és fél, három hónapig tartott. Persze most is vannak dolgok, amiket meg kell kérdeznem, de szerintem ez mindig így lesz. Honvágyam is van még és mindig is lesz, de más-más mértékben. Egyébként úgy érzem teljes mértékben tagja vagyok a családnak és az iskolának.

– Milyen tapasztalatokat szereztek az iskoláról?

Puskás Éva: A japán iskola teljesen eltér a miénktől. Szigorúbb, uniformizáltabb. A gyerekek nagyon fegyelmezten ülnek az órákon. Csak a tanár dolgozik az órán. Szárazon leadja az anyagot. Semmit nem kérdez a tanulóktól, nem is felelnek szóban, csak időnként van egy-egy szigorú teszt, amire rettegve éjt-nappallá téve tanulnak. Én, aki korábban nem voltam túl fegyelmezett, megtanultam mocsanatlan ülni az órán. A tanulóknak rengeteg délutáni elfoglaltsága van. A különböző sportfoglalkozásokról és szakkörökről rendszeresen 9-10 óra felé érnek haza.

Demeter Éva: Az iskola, mint mondtam óriási területen feküdt és rengeteg diák járt oda. Az amerikai gimnazisták, hasonlóan a magyar egyetemistákhoz, maguk állítják össze a tanrendjüket. Mindenki maga dönti el milyen tárgyakat akar tanulni. A szokásos tárgyakon kívül lehetett tanulni újságírást, főzést, házépítést, családi életet, zongorázást... is. Az

iskolának volt könyvtára, uszodája, színházterme, sportcsarnoka, több tornaterme. A sport nagyon fontos szerepet játszott a diákok életében, talán azért is, mert az amerikai fiatalok meglehetősen szigorúan vannak fogva. 18 éves korukig nem vásárolhatnak cigarettát, 21 éves korukig nem léphetnek be a szórakozóhelyekre, s nem vehetnek alkoholt. Az amerikai iskolákról sokszor hallani lekicsinylő véleményeket, pedig én azt tapasztaltam, hogy nem mindegyik diák buta. Aki akar, az ott is tanulhat, igaz, aki nem akar tanulni, attól nagyon keveset kérnek. Általában nagyon sok házi feladatot kaptak a diákok, pedig tulajdonképpen mindegyik dolgozott délutánonként vagy hétvégén. Érdekes volt, hogy szóban egyáltalán nem feleltek. Tesztet írtak. Az értékelés nem számokkal, hanem betűkkel történt. (Az „A” betű volt a legjobb osztályzat) A diákok egyébként nem tudták egymás eredményét, azt soha nem ismertette hangosan a tanár. A tanárok és a diákok közvetlen kapcsolatban voltak egymással. A 2001-es terrortámadás egyébként az iskolákra is kihatott, rendszeresen tartottak terrorriadót.

Mirkóczy Rita: A legfeltűnőbb a sport nagy szerepe. Úgy tűnik itt ez fontosabb a diákoknak, mint a tanulás. S az érettségi sem olyan kemény, mint odahaza, tulajdonképpen csak egy tesztet kell írni az utolsó évben és egy meghallgatáson részt venni. Szinte mindenki bejut az egyetemre. Az órákon egyébként lehet enni, inni, járkálni. A tanárokkal pedig úgy beszélünk, mint egy baráttal.

Laura: A brazil iskola és a magyar iskola leginkább abban különbözik egymástól, hogy a magyar diákoknak többet kell tanulniuk és a tanárok meg a diákok között is nagyobb a távolság, mint nálunk. A gimnázium nálunk csak hároméves, de ott is vizsga van a végén. A tantárgyak is hasonlóak, mint Magyarországon. A Bolyai egyébként nagyon jó iskola. Sok program van. Nagyon szeretem az ének, a történelem, a magyar és az angolórát. A menzán finomak ételek, bár nem mindet szeretem, mert a brazil és a magyar konyha közt sok különbség van.

– **Sikerült-e utaznotok, megismernetek a lakóhelyetek tágabb környezetét is?**

Demeter Éva: Nekem nagy szerencsém volt, hogy a családjaim sokfelé elvittek magukkal, így tulajdonképpen bejártam a Közép-Nyugatot és a Sziklás-hegység vidékét. A legnagyobb élmény a coloradoi sielés és az észak-dakotai hólégballonozás volt.

Puskás Éva: Én is sokat utaztam. Osaka nagyon közel esik a régi császári fővároshoz, Kyotóhoz, ahol többször megfordultam a Gion negyedben, a gésák negyedében. A barátaimmal általában egy másik közeli városba, Kobéba mentünk karaokézni, vásárolni és mozizni. Eltöltöttem egy hetet Tokyóban is. Egyébként ottlétem alatt három földrengést is átéltem, s mondhatni hozzászóltam, mint a japánok.

Laura: Nagyon sokfelé jártam Magyarországon. Sok szép épületet és tájat láttam. Voltam Budapesten, Miskolcon, Szegeden, Pécsen, Debrecenben, Gödöllőn, Mátészalkán, Tihanyban, Pannonhalmán, a Balatonnál.

Rita: Nekem a legnagyobb élményem eddig az volt, hogy láthattam egy igazi amerikai focimeccset pompom-lányokkal.

– **Hogy sikerült a program? Befolyásolja-e valamilyen módon a jövőtöket a külföldön töltött egy év?**

Demeter Éva: Mindenképpen örülök, hogy a szüleim hozzásegítettek ehhez a lehetőséghez, s bár nagyon nehéz volt, de mégiscsak végigcsináltam. Egyrészt megtanultam az angolt (azóta le is tettem a felsőfokú nyelvvizsgát), másrészt megismertem az amerikai embereket és társadalmat is, s míg korábban régészetet szerettem volna tanulni, az amerikai élmények és az angoltudás birtokában amerikanisztika-angol szakra jelentkeztem. S az sem mellékes, hogy az alatt az egy év alatt megismertem magamat.

Puskás Éva: Nagy lehetőségnek tekintem, hogy valamennyire megtanultam japánul (Éva hazatérése után középfokú nyelvvizsgát tett), hiszen nagyon kevesen beszélnek ezt a nyelvet

Magyarországon. Ha még jobban megtanulom, már megélhetést is jelenthet számomra. Nem akarom elhanyagolni, bár a továbbtanulásnál nem ezt választottam első helyen.

Rita: Hazatérésem után meg fogom próbálni a felsőfokú angol nyelvvizsgát, remélem sikerülni fog.

Laura: Én folytatni akarom a magyar nyelv tanulását. Nagyon örülök, hogy egy különleges nyelvvel ismerkedhettem meg. Ha hazamegyek, le kell tennem a gimnáziumot záró vizsgát. Még nem tudom mit fogok utána tanulni. Nagyon érdekel a zene. Itt Magyarországon ismét elkezdtem zongorázni. Beiratkoztam a zeneiskolába. De érdekel a kommunikáció, a rádiós és televíziós munka is. Az is lehet, hogy a brazil-magyar kapcsolatok területén fogok majd dolgozni.

– Tervezitek-e, hogy a jövőben ismét nekivágtok a világnak akár tanulni, akár dolgozni, esetleg idegenben letelepedni és élni?

Laura: Én később is szeretnék majd egy-két évet külföldön tanulni. Hogy hol fogok majd élni felnőtt koromban, még nem tudom, de el tudom képzelni az életemet idegen országban is.

Puskás Éva: Én azt, hogy külföldön éljek, nem tudom elképzelni, de tanulni, világot látni máskor is szívesen elmennék. Hogy Japánba visszamegyek, az biztos. Amint lehetőségem adódik rá, azonnal megyek.

Mirkóczki Rita: Most úgy gondolom, hogy az otthoni érettségi után itt fogok továbbtanulni. Azt tervezem, hogy mindenféleképpen kinn töltök valamennyi időt, lehet, hogy az egész életemet. Úgy érzem felnőttem, megváltoztam, s most már meg tudok birkózni minden nehézséggel.

Demeter Éva: Én csak látogatóba fogok majd visszamenni. Kintlétem alatt, ugyanis tudatosult bennem, hogy Magyarország az igazi hazám. Itt vannak a szüleim, a barátaim, az egész életem.

A beszélgetéseket készítette és a tájékoztatás, esetleges ötletadás igényével közreadta Harkai Hajnalka, a 12. B osztályfőnöke.

FÜLEI EDIT KIÁLLÍTÁSA A BOLYAI GALÉRIÁBAN

Március 9-én a délutáni órákban került sor FÜLEI EDIT, 12/B osztályos tanuló kiállításának megnyitójára. A Bolyai Galéria második kiállítása ez – említette *Mészáros Marianna* rajztanár bevezetőjében. Olyan hagyomány, amely félévenként teret, lehetőséget ad a grafikában, a festészetben jártasabb tanulóink bemutatkozására. *Fülei Edit* munkáit – az osztálytársak, a szülők és megjelent tanárai előtt – *Kádasi Laura* művésztanár méltatta:

"Számomra furcsa ez a szerep, mert igaz, hogy számtalan kiállításon vettem már részt úgy is, mint néző, úgy is, mint kiállító, de így, mint megnyitó ember, még soha. Meghatóan jó dolog elsőként, először méltatni és megnyitni egy tanítvány kiállítását. Amikor Edit felkért, azt mondta, hogy ez egy olyan kiállítás lesz, ahol csak 11 kép lesz kirakva. Amikor kiválogattuk a képeket, azokat nézegetve Pilinszky János szavai jutottak eszembe: *"Nem az a fontos, hogy a madár hányat csap szárnyával, hanem hogy íveljen."* Edit most kezdi szárnypróbálgatásait, s máris sejteti egyéniségét. Kialakított magának egy érdekes világot, mely egyértelműen igazolja társai róla alkotott véleményét. A kiállításra készülve megkérdeztem őket - a legelső szavuk a "kedves" volt. "Kedves, szorgalmas, érdekes. Néha nyitott, néha zárt, okos, elmélyülő, komoly - mondták -, mint a képei." Sokáig nézegettem Edit alkotásait, s nagyon érdekes érzésem volt. Úgy éreztem, hogy most megengedte, hogy bepillantassak, most pedig mi is bepillantassunk az ő világába. Olyanok a képek, mintha egy-egy fotót tett volna elénk kedvenc természeti formáiról, melyeket úgy jelenített meg, hogy átszűrte saját egyéniségén. Átszűrte, ezáltal lettek

színesebbek. Beljük szűrődött érzésvilága, a szűrő átengedte a kedves, kiegyensúlyozott színeit. Ezt az érzést felerősítik a vonalai is, akár krétával, akár ecsettel húzta azokat. Vonalai szintén őt tükrözik: érdekesek, lendületesek, megfontoltan határozottak, s mégis bezáródnak. Érdekes kettősség ez. Editben van ez a kettősség. Volt olyan időszak, amikor semmi máshoz nem volt kedve, csak mackókat rajzolni, festeni vagy linóba metszeni. A kiállítás plakátját tervezve is maciban tudott gondolkodni, a macit, a gyerekkori játékait jelenítette meg a kedves, meleg, barnás-sárgás színvilágában. Jó, ha ez a kettősség sokáig megmarad Editben. Mert jó, ha az ember tud gondtalan gyerek és okos, komoly felnőtt lenni egyszerre. Tudom, Edit, vannak vágyaid, céljaid. Fontosak a vágyak, s fontos az is, hogy elérd azokat. Wim Wenders mondta, hogy *"vágyak kellenek ahhoz, hogy valamit csináljunk."* Rajtad múlik, hogy a mesekönyv-illusztrációs vágyad, a belsőépítészeti hajlamod, vagy más, később kialakuló vágyad teljesebben-e ki pályafutásod során. Adottságod, tehetséged, szorgalmad adva van. Elsősorban rajtad múlik, hogy élj ezekkel, no és az, hogyan élsz majd ezekkel. Kívánom, hogy ez a "csak 11 képes" kiállítás szárnyakat adjon vágyaid megvalósításához, s azokkal sok örömet szerezzen elsősorban magadnak, családnak, s aztán - mindenkinek. Kívánom, hogy az a bizonyos ív szép és töretlen legyen." Kádasi Laura megnyitója után *Szűjjártó Viktória* gitárkísérete mellett *Leskó Máté* Weöres Sándor gondolatait ajánlotta Fülei Editnek, és a hallgatóságnak. A kiállítás végére elérékenyült Fülei Editnek gratulálunk képeihez, és azokhoz a grafikákhoz is, amelyek már többször is megjelentek a Bolygatóban. Fülei Edit kiállításáról a Kecskeméti Lapok 2005. március 10-i száma képes tudósításban számolt be.

JÓZSEF ATTILÁRA EMLÉKEZTÜNK

Április 11-én reggel 8 órától folyamatos versmondással tisztelegtek a bolyaisok József Attila emléke és költészete előtt. Mint azt dr. Kovács István bevezetőjében hangsúlyozta, az idei költészet napja több a régiéknél. Ma a KÖLTŐT ÜNNEPELJÜK. Azt a József Attilát, aki 100 évvel ezelőtt született, és elvülhetetlen érdemei voltak a modern magyar líra sokszínűségének megteremtésében.

„**Én, József Attila, itt vagyok...**” – hirdette a rendezvény címe. A rendhagyó emlékezés célja az volt, hogy a 20. századi magyar költő géniuszát megbecsültségében ismerjék meg a fiatalok. 32 évet élt. Sorsa volt a nélkülözés, az üldöztetés, a meg nem értés. Csokonai Vitéz Mihály óta ő az a költő, aki a leggazdagabb formarendszerrel rendelkezett a magyar költők között. Formavilága még Kosztolányiét és Babitsét is túlhaladta. Minden, ami jellemezte József Attiláig a magyar költészetet, az mind benne megvan, beleolvadt, gazdagodott lírájában. Azóta pedig minden vele kezdődik a modern magyar lírában. Nem véletlenül lett nemzeti és világirodalmi klasszis. **Papp Máté Zár az égbolt** címmel verssel köszöntötte József Attilát. A centenáriumi versolvasó megemlékezésben részt vett: **Nagyhegyesi Zoltán, Simon Adél, Kovács Barbara, Bíró Laura, Berente Csaba, Bódi Mátyás, Sándor Péter, Somodi Ágnes, Huszár Zita, Oberna Nóra, Horváth Mária, Gavaldik Emma, Kovács Márta, Virág Zsófia, Varga Szandra, Török Ildikó, Garai Ivett, Farkas Bálint, Tóth Nikolett, Pintér Szilvia, Feró Szilvia, Rehány Ivett, Adorján Liza, Béres Mariann, Matúz Ildikó, Pethes Zsófia, Fábrián Gábor, Valkai Laura, Bíró Szilvia, Papp Hajnalka, Huber Ákos, Suba Nelli, Jávorszky Klaudia, Czirják Enikő, Pásztor Edina.** A tanulók mellett **Dominek Zsolt, Búti Csaba és dr. Kovács István** tanár urak is verssel adóztak a nagy költő előtt. **Szabó Gergő** a Bányaiból, **Szabados Szabolcs** pedig az Arany János Iskolából csatlakozott a versolvasók közé.

PAPP MÁTÉ

ZÁR AZ ÉGBOLT

Nyitva az égbolt

Vas-szín ablakain túl
Ma mégsem ücsörög senki
Csak egy vendég ül
Magában a kávéház
Elhagyott, füstös szegletén
Kopott asztalán
Néhány körözött kenyér
És a kávéscsésze mellett
Papírlap pihen
Sárgás és gyűrött, rajta
Tintapacás, kósza szavak
Áthúzott sorok
A vendég kezében toll
Ujjai közt cigaretta
Ünneplőben van
Nyakán kihajtott, fehér
Gallér, zakója, nadrágja
Tiszta és sima
Olcsó öve, mint kígyó
Tekeredik át derekán
Dús haja rövid
Bajusza telt hernyóként
Simul szét a szája fölött
Magas homlokán
Ráncok hullámszerűen át
Ha a papír fölé hajol
Barna szemei
Búsak, mégis fiatal
Fénnyel, reménykedve égnék
Lassan hátradől
A hamutálba nyomja
Elszívott cigarettáját
Töltőtollát a
Papiros mellé rakja
Felemeli tekintetét
Az ablakokat
Bámulja mereven, majd
Tűnődve maga elé néz
Szeme felcsillan
Karcú tolla után nyúl
És egy fehér, tiszta lapot
Tesz az asztalra
Előredőlve ír rá
Egy szót, majd kiegyenesedik
Halvány mosolya

Simogatja a tintát
Csibész szemei pislognak
Újra és újra
Előredől és megint
Átolvassa azt az egy szót
Lerakja tollát
Feláll, kezébe veszi
A papírlapot, s mint aki
Szavalni akar
Maga elé tartja azt
De a torkán akad a szó
Most veszi észre
Hogy nincsen egy vendég sem
Még a pincérek sincsenek itt
Nem lesz ma ünnep
Csak ő vette fel legszebb
Ruháját, amit megőrzött
Erre a napra
Nincs kinek elmondani
Köszöntő versét sem
Amit szívébe ültetett
Rég, mint gyémántot
Lesüti szemét
Hétrét hajtja a lapot
A szíve fölé dugja
Belső zsebébe
Felveszi kabátját és
Kalapját aztán elindul
Egy fényes üveg-
Ajtó felé, lassan lép
Szemét a földre szegezve
Az ablakokból
Mint tóvízből indulnak
Utána tükörképei
Egy anya jut most
Eszébe, aki most egy
Padláson ruhát tereget
Valahol messze

Zárva az égbolt

Kilépett és homokos
Szomorú, vizes síkra ért
Hát okosan
Biccentett fejével és
Szétnézett könnyedén, aztán
Elindult a vas-
Út állomás fényei
Felé

SZLOVÉN – MAGYAR CSEREKAPCSOLAT

A csoport március 12-én Darinka Marc és Robi Banfi vezetésével érkezett Kecskemétre. A másnapot a diákok a fogadó családokkal töltötték.

Hétfőn reggel 8.30-kor kezdődött a tényleges program. Öt csoportban (magyar konyha, történelem, népművészet, országismeret, magyar nyelv) dolgozott az összesen 58 szlovén, illetve magyar diák 12 óráig, majd a „magyar konyha” csapat főztjét fogyasztottuk el ebédre. Délután 14-16-ig városnéző totót kellett megoldani párosával. A vacsora után az iskolában beszélgetéssel, ismerkedéssel, játékkal töltötték az időt a tanulók.

Kedden 9-től 10.30-ig vetélkedőn vettek részt, majd a Nyíri-erdőben a március 15-i programot tekintették meg. Ebédelni átruccantunk a Kerekegyháza melletti Pongrácz tanyára, ahol sétakocsikáztunk és lovas programot láthattunk. Vacsorára érkeztünk vissza az iskolába.

Szerdán a vendégek négy csoportban ismerkedtek hazánk turizmusával, zenéjével, nemzeti parkjaival és fővárosával, Budapesttel. Ebéd utáni program két csoportban a városháza dísztermének, a Kodály Intézet és a Népi Iparművészeti Múzeum megtekintése. A napot közös vacsorával zártuk.

Csütörtökön reggel indultunk Budapestre, ahol a főbb látványosságokkal ismerkedtünk. Egy szerencsés durrdefekt után késő este érkeztünk vissza Kecskemétre. Vacsora után a Táncsics Kollégium által szervezett koncerten vettünk részt.

Pénteken 10.30-tól 11.20-ig tartottuk meg a hét prezentációját, ahol is a különböző csoportok bemutatták a diáktársaknak, mit is tanultak hazánkról. A szlovének ebéd után indultak haza.

Megítélésünk szerint a hét sikeresen zárult, a vendégek jól érezték magukat, kicsit megismerték Kecskemétet és Magyarországot, barátságok köttettek. A program folytatásaként június 11-én utazunk Ljubljanába.

A szlovén hét munkáját segítették: Dominek Zsolt, Hajba Marcsi, Mészáros Marianna, Nagy Bernadett, Néma Attila, Szűcs Orsolya, Újvári Gábor, Valkai Viktor, Varga Éva, Závori Erika, a diákok közül Demeter Éva, Jádi Dániel, Sztakó Anna a 12/B-ből, és Soponyai Rita, népművész, Varjú Zoltán, idegenvezető, Bankovics András, Pál-Szabó Ferenc, Lórándfy Miklós, a Kiskunsági Nemzeti Park munkatársai.